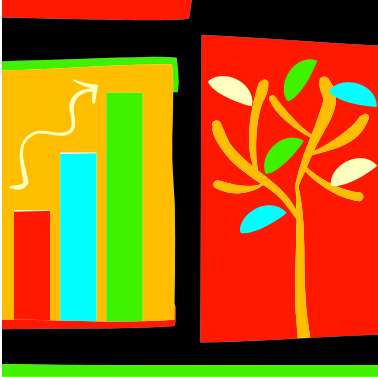

Nguyễn Phương Thảo

Lất phất mưa

Nó đẩy xe vào nhà, thay đồ, ăn cơm, vừa nghĩ đến anh. Gần đây nó nghĩ đến anh nhiều. Nó thấy điều đó có vẻ không phải chút nào khi nó đã có Minh bên cạnh. Nhưng nó tự bào chữa cho mình rằng, nó đã chính thức với Minh khi nào đâu. Nó vẫn đang chọn lựa mà, và nó, đứng núi này trông núi nọ, lúc nào cũng mong mỗi có ai đó hay hơn Minh, tốt hơn Minh, yêu nó hơn Minh Anh đẹp. Anh không yêu nó hơn Minh, anh lúc nào cũng ỡm ờ, lúc vồn vã nhiệt tình, lúc lạnh tanh. Nó thấy mình không thộc tuýp chung thủy, rồi lại tự bào chữa rằng mấy đứa con gái ở tuổi nó vẫn hay như vậy, rằng rồi chẳng mấy chốc nó cũng phải khăn gói theo chồng, vậy tại sao không lả lướt trong khi đang còn tuổi trẻ, còn dịp như lúc này đây

Nó luôn luôn có những lý do nghe ra cũng khá xuôi tai cho những việc nó làm. Chẳng hạn khi nó ngủ say, ánh sáng hay tiếng ồn cũng chẳng làm nó trăn trở, ai cũng bảo nó vô tâm không hay nghĩ ngợi, và như thế là tốt. Song nó hiểu cái từ "vô tâm" không mang hàm ý khen ngợi nó lắm. Nó lập tức tự bào chữa mà không thêm nói ra miệng rằng là thần kinh của nó vững đấy chứ: Đẳng nào thì người ta cũng phải ngủ lấy sức, vậy tại sao không tìm cách thích nghi hoàn cảnh không mấy thuận lợi đấy để ngủ cho ngon vào.

Đối với nó chưa bao giờ chưa bao giờ có chuyện : " tôi buồn chẳng biết vì sao tôi buồn" dù rằng ngoài mặt nó tỏ ra buồn vô cớ, nó vẫn tự hiểu rằng nguyên nhân đâu đó là vì anh, hôm qua trước mặt nó phớt tỉnh rủ chị Thanh đi ăn trưa, hoặc về sắp mới rầy rà nó về một bức fax sai vài lỗi

Rồi khi lũ bạn nó biết chuyện nó hay tơ tưởng đến anh, chúng la rầm vào mũi nó rằng, con này "háo sắc" quá trời ă. Nó có hơi nghĩ ngợi rằng hình như nó cũng như vậy thật. Nhưng ngay lập tức nó tự bảo mình rằng người ta ai mà chẳng thích cái đẹp, chẳng hướng tới cái chân thiện mỹ. Ai cũng thích nhìn mấy cô hoa hậu mượt mà, xinh xắn, tại sao nó lại không được quyền thích những người con trai đẹp chứ. Rõ ràng đấy thôi: con trai luôn thích có bạn gái đẹp& ngược lại. Nếu nó thấy một anh nào chở một cô bạn gái tàng tàng, và cô nào sánh vai một người bạn trai lôi thôi, nó kết luận ngay là vì họ chẳng may không có cơ hội hoặc điều kiện để làm khác đi

Sáng thứ bảy , anh la cà đến bàn làm việc của nó, gương mặt giống anh chàng người mẫu trong catalogue Thái Lan, nhìn nó với cặp mắt nhà phê bình, rồi huýt sáo một tiếng, bảo: mặc đồ dễ thương quá, màu này làm da em sáng lên, chắc anh chết quá. Nó dẫu môi ra vẻ không tin dù trong bụng rất hài lòng về lời khen đó. Rồi thì hầu như cùng một lúc, anh chìa ra bản viết tay lằng ngoằng ngọt ngào nhờ nó đánh giùm. Nó biết anh sẽ vào phòng sắp bàn luận về kế hoạch này, rồi sau đó trình sếp ngay một bản thảo sạch đẹp rõ ràng do nó đánh hộ. Nó không từ chối nhưng cảm thấy hình như nó là một phương tiện để anh đạt mục đích. Trưa anh rủ nó đi ăn cơm, cả phòng chọc ghẹo, ghép đôi. Anh nháy mắt với họ: " Chân thành cử tạ" các huynh đã vun vén cho em út" rồi quay sang nó, anh ra vẻ nghiêm túc: " Ai cũng bàn vô cho tụi mình chỉ còn chờ muội đồng ý nữa thôi." Suốt bữa ăn anh cứ cười nói một mãi một câu " Muội cho huynh xin một cơ hội đi muội" Nước chảy đá

mòn

Tối thứ bảy, Minh gọi điện thoại cho nó nói ngày mai Minh phải đưa mẹ về thăm bà. Minh hẹn tuần sau. Nó vui vẻ đồng ý ngay. Bỏ máy xuống đi lục số điện thoại của anh, hồi trưa anh rủ nó nếu rảnh ngày mai đi Đầm Sen

Nó rủ thêm hai đứa bạn gái. Anh rủ thêm mấy người bạn trai. Anh chở nó đi, về. Anh và nó cùng đi một con thuyền ngoa, đập vịt. Anh ngồi cạnh sau nó trên cái tàu vượt thác lao xuống ước mềm. Buổi tối vui vẻ quá, sôi động quá, nó thích những chủ nhật của nó luôn như vậy. Những buổi đi chơi cùng Minh luôn là điệp khúc, thoát tiên là đi dạo quanh thành phố một vòng, đi ăn linh tinh gì đó, rồi vào quán Văn Khoa uống nước. Minh không bao giờ nghĩ đến chuyện phải thay đổi điệp khúc đó, sự thay đổi có chăng chỉ là khi thì Văn Khoa, khi thì Dương Cầm, khi thì Nhạc Sĩ. Minh chưa bao giờ làm nó bất ngờ. Nó luôn biết trước Minh sắp làm gì. Với Minh, nó luôn có cảm giác yên tâm. Minh của nó, giống trong câu chuyện nào đó nó đã đọc qua, cam chịu như bến đợi, chờ và tin rằng con thuyền nhỏ sau khi trôi qua bao ghềnh thác nhọc nhằn sẽ quay về bến đò xưa

Có một đôi lần, Minh rủ nó cùng đi dự sinh nhật mấy bạn nào đó của Minh, nó không đi lần nào vì phải đi học, ăn tối với sếpvv...vàv.v... Toàn là những lý do chính đáng cả. Song lần này, khi Minh lại rủ, và trước khi nó lại định đưa ra một lý do từ chối, nhìn vào mắt mình, nó cảm thấy như có điều gì đó không ổn. Hình như Minh đã biết rằng nó chưa muốn chính thức được coi là của Minh. Nó vẫn còn cân nhắc giữa Minh và ai đó. Minh không nài nỉ như những lần trước, và nó thấy sẽ rất lố bịch nếu còn cố gắng đưa ra một lý do nào nữa. Minh lại đi không có nó

Nó vào văn phòng hơi trễ. Chúi mũi vào đóng giấy tờ ngập lụt trên bàn, nó

loáng thoáng nghe giọng anh nho nhỏ vui vẻ từ góc phòng nói với ai đó qua điện thoại" Trưa nay, nha. Thôi mà muội, cho huynh xin một cơ hội đi!. Nó thờ dài, chợt thấy công việc sao mà nhiều đến vậy, làm sao nó đánh kịp mớ bản thảo của anh đây. Rồi nó lại nhớ đến Minh, tối qua gọi điện đến nhà nó đã xướng lộn tên cô bạn cùng lớp" rất tốt với Minh" cô bạn đã nhắn máy chúc Minh hạnh phúc trong ngày Valentine khi Minh đang ở bên nó trong quán Văn Khoa. Cái bến đợi của nó hình như không còn một lòng cam chịu nữa, có nghĩa là con thuyền phải nên mau quay về. Khi anh bỏ điện thoại xuống, lại bàn nó hỏi về bản đánh máy của anh, nhân tiện hỏi nó tối nay có rảnh không, nó lắc đầu

Rồi khi lớp quản trị của nó ra sớm hơn mọi ngày, nó phóng xe qua trường Minh. Từ xa, nó thấy Minh dắt hộ cho một tóc dài, và đi song song cùng người ấy. Nó không gọi Minh. Nó thấy dường như mình nhìn thấy một cảnh không rõ, không thực, hẳn là cái máy vi tính ở công ty đã làm cho nó cận thị mất rồi. Nhưng nó biết chắc đó là Minh của nó, không ai khác. Có con thuyền nào đó đang rẽ nước vào bến. Lần này đối với nó, thật khó tìm ra một lý do chính đáng để tự biện minh cho mình

Mưa lát phát bay, mặt nó nhoà nước mắt và bụi mưa. Dường như nó đã sai lầm

Nguyễn Phương Thảo

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003